Quina igualtat, don Mariano?

written by Toni Strubell | 28 de març de 2017

En els darrers anys, quan com a president us han forçat a donar la vostra opinió sobre el tema català, heu insistit sempre en el fet que assegurar la "igualtat" entre espanyols era el vostre objectiu global i, doncs, la pedra filosofal per refusar el Referèndum català. (Per cert, com si algú més a Espanya n'estigués reclamant un…).

Per oposar-se a aquest argument, un darrer article de Seda Hakobyan i Alexandre Solano a *Vilaweb* recull deu casos clau per demostrar que és precisament la manca d'igualtat -pel que fa als ciutadans de Catalunya- que caracteritza bona part de l'actuació del seu govern. Potser us convindria llegir-vos-el.

Els autors comencen per repassar alguns dels darrers fets produïts al món judicial espanyol com per exemple l'elecció, per part dels poders estatals, de quatre magistrats nous per al TC amb perfils escollits a mà per fer front al Procés català i per imposar un model d'acord amb l'actual auge del nacionalisme d'Estat i la recentralització a Espanya que promoveu.

De fet podem començar per demanar-nos si no era la manca d'igualtat, precisament, la que va fer excloure la jutgessa Àngels Vivas –en mans del CGPJ– com a candidata per presidir el TSJC? No podem obviar que Vivas tenia els mèrits professionals més sòlids per ocupar el càrrec. Però en va ser descartada per raons de discriminació ideològica. Cal no oblidar que feia poc que la premsa madrilenya l'havia linxada pel fet d'haver signat –juntament amb 31 jutges catalans més- un manifest a favor del Dret a Decidir. Un altre dels jutges signataris, Santiago Vidal, fins i tot fou suspès com a jutge per haver treballat en el seu temps lliure en un text de temàtica paral·lela. De quina mena d'"igualtat" estem parlant doncs, Sr. Rajoy, quan hi ha jutges d'altres conviccions

nacionals que han participat públicament en afers polítics, fins i tot com a militants del vostre partit, sense cap mena de sanció ni discriminació?

Podríem dir el mateix de fets produïts en el camp de la diplomàcia. La suspensió del cònsol honorari letó a Barcelona, el Sr. Xavier Vinyals, resulta xocant. Quan era clar que no resultava suficient la pressió exercida durant temps damunt del govern letó per fer-lo suspendre, el vostre govern no va tenir miraments per recórrer a acusacions arbitràries, de tipus ideològic, per fer-lo fora. Igualment abusius van ser els mètodes emprats pel vostre anterior ministre d'Afers Estrangers en l'intent de boicotejar actes informatius sobre el Procés arreu el món.

De fet el vostre govern va arribar a l'extrem rocambolesc d'haver boicotejat una presentació de la novel·la "Victus", de Sánchez Piñol; o de subornar banquers andorrans, amb fons reservats, per tal de proveir-los de dades il·lícitament. Per no parlar de la vergonyosa "Operación Cataluña" i els boicots portats a terme a les ambaixades espanyoles arreu, per impedir el vot dels catalans a l'estranger; o la manifassera traducció de declaracions de dirigents de la UE per beneficiar els seus interessos. Molts d'aquests són incidents greus oposats frontalment a tota noció d'"igualtat" o de "respecte per la legalitat constitucional", valors que obsessivament demaneu a totes hores al govern català. Tot això mentre, paradoxalment, el vostre propi govern ha incorregut impunement en 26 incompliments de sentències del TC que han perjudicat greument al nostre autogovern.

Les incidències ocorregudes a la Fiscalia General també parlen de múltiples casos de desigualtat. Sabem que el vostre ex-ministre de l'Interior, Jorge Fernández Diez, s'han vantat de la seva capacitat per "afinar" fiscals per tal d'acusar (falsament) i eliminar polítics sobiranistes. De la dimissionària Alicia Sánchez Camacho també se li coneixen gravacions en què parla de fiscals "amics" amb què el vostre

partit pot comptar. No hi ha gaire igualtat aquí, Sr. Rajoy. A més, els darrers esdeveniments han mostrat que si un fiscal o un jutge molestava el vostre partit, el fèieu suspendre i tal dia farà un any, com ha passat amb el fiscal Bernal a Múrcia o amb el fiscal Martín Rodriguez Sol a Barcelona, havent comès aquest darrer el greu crim d'opinar favorablement al dret del poble català a decidir. Aquests casos, o la suspensió del fiscal general Eduardo Torres-Dulce –per mostrar massa comprensió envers el president Mas- ens indiquen perquè la Justícia espanyola figura en un lloc tan baix en el rang de la qualitat judicial mundial. Poca igualtat aquí també, doncs.

En un altre context, però del mateix calibre discriminatori, fou la decisió dels fiscals d'excloure el diputat comunista Josep Nuet del grup de membres de la mesa del Parlament acusats d'afavorir iniciatives per facultar els drets democràtics dels catalans, perquè Nuet, segons deien, "no tenia intenció de desobeir". De la qual posició podem concloure que sí que era just incriminar els altres membres de la mesa que havien votat exactament igual que el Sr. Nuet, però per tenir "intencions". Quina mena d'igualtat judicial és aquesta, Sr. Rajoy, que persegueix segons les intencions?

Si quedaven dubtes sobre el paper del vostre govern com a promotor de la desigualtat, potser ho hauríem de demanar a la professora Clara Ponsatí. Ella fou expulsada pel vostre govern de la seva càtedra a Georgetown (Estats Units) per donar suport moral al dret dels catalans a votar. O a Cristina Puig, presentadora del programa de TVE1, "El debate", que fou anti-reglamentàriament destituïda per haver demanat criteris més amplis en l'elecció dels participants en el seu programa. A qui pot sorprendre que 2200 dels seus col·legues protestessin públicament contra l'ús partidista i desigual que el vostre govern fa de la TV pública espanyola? Un famós exemple d'aquesta praxi fou l'escandalós relegament de la notícia de la multitudinària Diada de 2012 als butlletins de TVE1. O, també, l'escandalós silenciament del cas *#fernandezgate* als

mitjans estatals espanyols.

Quan visiti Barcelona avui, dia 28 de març, pot predicar i prometre'ns el que vulgueu Sr. Rajoy. Teniu dret a fer-nos creure que la Terra és plana i que Catalunya és l'amor de la seva vida. Però si us plau, no ens parleu d'igualtat. D'allò no. Parlar de la igualtat envers els catalans i Catalunya a l'Espanya d'avui és parlar-nos de la vida amorosa dels unicorns. I no m'estic referint a la desigualtat patida en l'espoli fiscal des dels anys 90, ni a la Guerra Bruta que ens teniu declarada, ni a la manera en què fou cuinada la Constitució a gust de l'Estat Major militar, ni als xocants privilegis i règim d'impunitat que empara els vostres monarques, ni al monopoli exercit pel seu partit i el PSOE a l'hora de concedir indults o de manejar els poders de l'estat de forma indivisa.

No. Estic parlant del tracte desigual diari dispensat als ciutadans catalans mentre permeteu i encoratgeu un clima catalanofòbic -a la política i als mitjans- indigne de l'Europa democràtica del segle XXI. Un clima que es tradueix en la falta de beques per als alumnes catalans, en la retenció d'inversions clau per a les nostres infraestructures, en multes per parlar en català a casa nostra, en una legislació que permet que la decisió d'una sola família castellanoparlant pugui fer canviar de règim lingüístic tota una classe, i tantes coses més que no ha de patir un ciutadà que se sent nacionalment espanyol.

Tot això és el resultat de la desigualtat que l'actual sistema polític espanyol empara. Ens parla, tot plegat, d'una situació de degradació democràtica insostenible que, per a molts, ja no permet que a Espanya se la consideri un Estat de Dret, com tants cops proclameu sinó un estat en què la discriminació, el *bullying* d'estat i una desigualtat manifesta són mals crònics i indigeribles per a una majoria de la població catalana. Una majoria que vol igualtat per decidir el seu futur i igualtat per crear el seu model de societat.